
Malé epigramy a meditace

Václav Dobiáš

**Za vrátky mladosti
byl celý širý svět.
Vyšli jsme, viděli, poznali,
teď vracíme se zpět.**

**Už nechodí se k oltáři,
jdem raděj někam do tance,
už nás nic spolu neváže,
panuje EMANCIPACE!**

**Ještě když jdem po ulici,
někdo zdraví „dobrý den“,
máme úsměv na své líci,
že tady jsi, že ještě jsem.**

**Dva staří šli a šli
a ušli spolu stovky kilometrů,
pak přišli k podzemí
a ztratili se v metru.**

**Pokorně popsal jsem
životní momenty
bez zloby o tom zlu ...
Tak vznikly Fragmenty.**

**Chci své ženě něco říci,
ta má v ruce mobil,
čekám, šeptám, pak už mlčím,
stojím tu jak debil.**

**Už nepíše se básničky,
není v nich žádná naděje,
už nepíše se deníčky,
jenom se SMSkuje!**

2

**A cestou mládí, cestou cest,
co potkali jsme starých měst,
ty věčné svědky
našich smutných dějin....**

**Když kdysi kola tanků
sjížděla strmý břeh,
já chránil bílou anemónku,
ne, ne, tu tady nech!**

**Snad už jsme staří dost
a život kolem pádí.
Ať jsme tu trochu pro radost,
dokud jsme ještě tady.**

**Jak mlátí s nimi puberta,
už nejsou milé dětičky,
přítulnost, blízkost jsou teď pryč.
Snad nebude to na vždycky.**

**Ne, já bych nerad umíral ve spleti hadiček
a aby u mne stál štáb bílých sestřiček...
Já ležet bych chtěl tiše sám,
pokorně odejít, až budu zavolán.**

**Furt je pátek,
kde jenom zůstal Robinson?
Však u nás nebyl vždycky svátek,
jak často zvonil zrady zvon!**

**Země si krouží dál a dál
ve svojí věčnosti.
Nikdo nám ale nevydá
jízdenky zpáteční.**

3

**Libuška tvoří polévku
a já si vzpomínám,
jak tvořivala potichu
společnou cestu nám.**

**Někdo zdraví, někdo ne,
už nevíme, kdo to je.
Zas je trocha naděje,
že si někdo vzpomene.**

**Havana a pan Hemingway,
pak jeho dům a knihovna,
na stromě rudá orchidej.
Leč smrt pak všechno vyrovná.**

**Slovensko s tornou na zádech,
hory a doly s nebesy,
krajina klidná jako dech,
Švýcary východu - říkám si!**

**Je málo času na procházku,
lidé se řítí, auta, vlak,
čas není ani na lásku,
život je jako vlkodlak**

**Už zase máme zimní čas,
Kam odešlos nám léto, kam?
Ó, letní čase vrať se zas...
Na dávná léta vzpomínám**

4

**Otevři okna a řekni: - Jsem ráda,
Že vše bylo, jak bylo,
že všechno takto dopadlo -!
Otevři dveře i okna a řekni:
- Jsem ráda -!**

**Ptal jsem se větru,
Ptal jsem se stromů,
Ptal jsem se ptáků,
Ptal jsem se pampelišek,
Odkud ta jejich krása pochází –
A kam pak znovu mizí.**

**Za Tvoji ruku chtěl bych se držet
při usínání.
Za ruku, kterou kdysi hladívala
maminka.
I já bych chtěl
Také tak hladit.**

**Tvé srdce je malý slavík, jenž stále tluče ...
Vzpomeň si na své nohy
Když ještě pobíhaly loukami a lesy,
Kdy jsme záviděli vlaštovkám,
Že letí ve svém volném letu...Kam?
Vzpomeň si ...**

**Čas, bratr mého srdce,
Odměruje mi hodinkami bytí,
Až jednoho dne zaváhá...**

5

**Šik husí nad hlavou a jejich štěbetání...
Kam letíte, kam pospícháte?
Kam všichni pospíchají upíjejíce kapky krve
Ze svého srdce – až nezbude na dně -
Ani poslední kapka**

**Převaloval jsem se celou noc
Jako kůň převalský.
Snad už bylo všeho moc,
Trochu dar danajský...**

**Už vykročili do světa,
Za ručičky se drží,
Nad nimi je však otázka,
Jak dlouho ještě, Jak dlouho?**

**Jsi jako maják můj
Ve spleti života.
Neodcházej, ne,
Zbude tu pustota.**

**K ránu se otočí
a zrakem hledá mne,
oči si zakrývá.
Ještě tu oba jsme..**

6

**Byli jsme jako děti,
Znám smutek toho léta.
Stojím sám na náměstí,
Však nikdo nepřichází.
A myslím stále na ni:
Maminko, neplačte,
Ta vojna přejde zase...**

**Vždyť nikdo neví,
Kdy naposled se obleče,
Nazuje boty či kdo mu
U toho pomůže -.
A nikdo neví,
Kdy naposled...**

**Zeptej se maminky,
Zeptej se hladné vody,
Proč vše tak uhání,
Kam všechno jde a mizí,
Kdy všechno odejde,
kdy všechno zmizí...**

**Lze odkázat svým potomkům i hory?
Odkazujeme vám naše Orlické.
I s tou chalupou.**

**Hledím do krajiny –
Stromy, louky, hory.
To není kýč - to je příroda...
A ještě malá zmínka –
Tudy chodila i naše maminka.**

7

**Pojď, kde je malé nádraží s květy
v bedničkách,
Kde starý výpravčí stojí
s dětskou trumpetou.
V dáli jede vláček podobný
tlukoucímu srdci.
Před odjezdem vesele zahouká a my
vycházíme,
Až dojdeme tam do domku
Kde nám večer hvězdy rozsvítí.**

**Držel jsem opakovaně ruce umírajících...
To byla útěcha, něco říkat, nebylo třeba.
Držel jsem mnohokrát tu prosebnou ruku,
Ale byla to vždy jen chvíle,
Musil jsem za dalšími...**

**Meditace – ale už málo lidí o ně stojí,
Kam mizí ten kousek životní poezie?
Vstupuje snad všechno do počítačů?**

**Tam vládne hlavně rozum, informace.
Je to škoda? Je to pokrok?
Kdo může odpovědět?**

**Ale já stále rád potkávám maminky
s kočárkem –
I s dětmi za ruku. Vždy útěcha,
že všechno nemizí!
Usměji se na miminko v kočárku –
A maminka – jak to vyjádřit?
Odjíždí s kočárkem naplněna
Radostí....**

8

**Je tam ještě ten splav
Vedle Prokúpkova válcového mlýnu?
Kam odchází náš čas – kam?
Hučí ještě ten malý jez,
Tam dole – pod mlýnem?
Už bych nesešel po těch kamenných schodech
Dolů mezi kameny s vodou, tam,
Kde jsme chytávali malé rybky do rukou
A zase je hned pouštěli...
Voda protékala kolem a všude poletovaly
Krásné vážky jako malé víly,
které sem zabloudily
Jako my...
Již bych tam nedošel, již ne.**

**Atomový věk. Chystá si snad lidstvo
nové Pompeje?
Kdo nás pak bude hledat?
Kdo nás nalezne?**

**Měl jsem rád pacienty
A vžíval se do jejich obtíží.**

**Ale jak sdělit nemocnému horší diagnózu?
Jak sdělit, že jde o nádor?
Jak to sdělit tak, aby nemocnému zůstala
ještě naděje?
Je-li tady ten potřebný kus empatie,
Pak musíš volit pravdu -
Ale každému jinou, přiměřenou...**

**Půjdeme spolu kolem staré zídky
Kde skoro nikdo nechodí –
Kde stromy a pár slunečnic nad námi bdí...
A nikde nikdo, jen z křoví slyším pár
pěníček...**

9

**Mívali jsme lože z trávy a přesliček,
A kolem les a řeka – ta setra odcházení –
A my v malém stanu čekáme
Na nové ráno.**

**Dám Ti své oči – oslepnu –
Budu Tě ale hledat rukama
I v té tmě.
Tě opět naleznu...**

**Chodil jsem denně jako student
Kolem Tvého mostu, Karle –
S pohledem na náš Hrad se Sv.Vítem,
Pak kolem Národního divadla do školy.
Viděl jsem ve světě mnoho měst,
Ale takový půvab jsem nikde nespatriil!
Má Praho!**

**To léto tenkrát u moře,
Slunce a dálky, moře a přátelé –
Leč znova ty kříže dřevěné na Mirogoji:
Tak stejné, jak stejná smrt...
I my jsme spatřili
Smrt padlých i zavražděných
Na celém světě.
A potom ty všechny, kdo kráčeli k plynové
komoře –
Tušíce – netušíce ...
Vidím maminky s dětskou rukou v dlani ...
Je konec...**

10

**Naše ulice – je ještě „naše“?
Naše město – je ještě „naše“?
Vše trochu odchází,
I my odcházíme...
Vše mizí za námi – pro nové generace!**

**Byl jsem na vyšetření v naší FN.
Všecko bylo trochu jiné,
Jiné sestry běhaly jak bílí andělé,
Jiní lékaři – vše trochu jiné tam,
Kde jsme sami kdysi pracovali –
Vše trochu jiné, jiné obličej –
Naše nemocnice
A už není naše...**

**Pojď ještě kousek dál –
A budeš opět doma.
Trochu se spolu zamyslíme
Nad naším světem.
Je ještě náš?
Bude lépe – bude hůř?
Je to už otázka pro naše
potomky...**

**Vzpomeň si na ten dům ve
Voticích,
Který už neexistuje,
I na ten domek v Olbramovicích,
Kde jsme prožívali své mládí...**

11

**Maminka,- na které ležela
všechna práce
Pro velkou rodinu.
Vše vlastníma rukama. Dodnes slyším
Klapot šicího stroje...
Ale ty ruce upracované a unavené
Dovedly vždy sladce pohladit.**

**Jsou jistě mnohem hezčí řeky,
Než tento vratký břeh,
Než tato krása vratká.
Jsou mnohem hezčí řeky –
Však nikdy nechodila k nim
Má matka.**

**Zas spolu ulehнем -
Mlčení nad hlavou
Hlavičky u sebe
Každá si přede svou,
Pak oba společně odejdem do noci...
Ještě pár drobných slov.
Noc – černá plachetka,
Padá nám na víčka,
Padá nám na čela.**

**Oba nás nakonec
Celičké objímá.**

**Má láske, už se stmívá,
Co bych Ti ještě řek?
Snad všechno to,
Co jsem kdy nedořek...**

12

Peříčko.

**Já ti dám peříčko,
peříčko z holoubka,
co ty s ním uděláš?
Dej si ho k srdíčku,
aby tam tikalo
jako tvé srdíčko**

Vlaštovky

**Kdysi nám vlaštovky
ve svém šípovém letu radily,
kde přenocovat.
U říčky s kameny, na mechu
pod širákem.
Místečko našli jsme,
přšelo.
Ranní slunce nás sušilo.
Tu náhle vyjel z tunelu vlak
Všichni jsme navzájem mávali.**

Děti

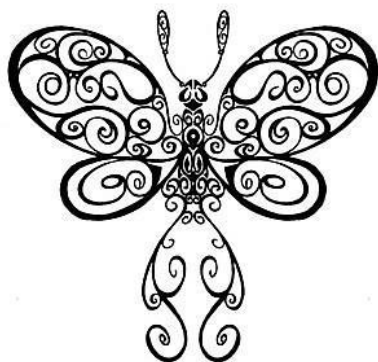
**Děti jdou ze školy,
blíží se konec roku
a všechno běží dál...
Kdo podá dětem
pomocnou ruku?**

Odensee

**Na břehu v Odensee stál se mnou Andersen,
Oba jsme hleděli na nekonečnost vln.
Tu z břehů vzneslo se hejno černých vran
a neslo do světa všechny ty pohádky a báje..**

Dětská dlaň

**Jdem známou ulicí v ruce mám dětskou dlaň,
tak dětskou hřejivou, pak hovor jako dar,
který jen dítě může dát...**

Václav Dobiáš

Hradec Králové 2011